

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **nezl. P. G. H.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí Ministra zahraničních věcí ze dne 7. 6. 2016, č. j. 304618/2016-KKM, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2016, č. j. 8 A 121/2016 – 29, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 10. 2016, č. j. 8 A 121/2016 – 29 (dále jen „napadený rozsudek“), vyslovil nicotnost rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 7. 6. 2016, č. j. 304618/2016-KKM, a jemu předcházejícího rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 15. 4. 2016, č. j. 462/2016-HANOI, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[2] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K důvodům přiznání odkladného účinku uvádí, že správní orgány respektující v dané věci judikaturu Nejvyššího správního soudu a nejsou na změnu správní praxe v důsledku napadeného rozsudku připraveny.

[3] Kasační stížnost podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní obecně odkladný účinek nemá a tento účinek jí nepřiznává ani speciální zákon (srov. ustanovení § 171 a 172 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Nejvyšší správní soud však může odkladný účinek na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Platí, že kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním

odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[4] Nejvyšší správní soud již dříve vyložil, že soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak jsou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. Postavením žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost, se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutné nahlížet i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který podal správní orgán.

[5] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až případný meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, musel by zákonodárce zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o „nepoměrně větší újmě“.

[6] Rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58 konstatoval, že odkladný účinek kasační stížnosti může být žalovanému přiznán pouze ve výjimečných případech, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá. Kdy v konkrétní věci půjde o ohrožení veřejného zájmu v potřebné intenzitě nelze paušálně stanovit.

[7] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale musí být naopak významná. Příkladem bude újma významnou tehdy, nebude-li již možno v podstatných ohledech odstranit v mezidobí způsobené následky či dopady napadeného rozhodnutí, které bylo později shledáno nezákonným a zrušeno. Významnou újmu taktéž bude, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho

pokračování

fungování, činnosti apod. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu z 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56).

[8] Zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, žalovaný správní orgán žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Samotná otázka zákonnosti rozhodnutí však není důvodem pro přiznání odkladného účinku.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti svými námitkami napadá zákonnost rozsudku městského soudu. Výslovně netvrdí žádnou újmu ve smyslu výše uvedeného, pouze zcela obecně konstatuje, že správní orgány nejsou na výkon napadeného rozsudku připraveny, aniž by však blíže specifikoval, v čem konkrétně tato nepřipravenost spočívá, a jak se v činnosti správních orgánů projeví. Závažnou újmu v podobě ohrožení důležitého veřejného zájmu v posuzovaném případě neshledal ani Nejvyšší správní soud. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí mohly pro stěžovatele znamenat relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., nezabýval se Nejvyšší správní soud již posouzením navazujících kritérií pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy poměřováním, zda by výkon nebo jiné právní následky správního rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, jakož ani tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že výrok o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu